

mand eller Familieforsørger paa 800 Rd. eller rettere paa 750 Rd. og til henimod 1000 Rd. Gage — thi det vil let sees, at Tillaget bliver saa at sige uden Betydning, jo nærmere man kommer den foreslaaede Grændse af 1000 Rd. — og derimod udelukke de Ugifte, for saavidt de; og det maa jeg bestemt bede erindret, da man oftere synes aldeles at glemme det, ikke ere Familieforsørger, saa hører den til det Slags Spørgsmaal, som ikke kunne afgjøres ved strenge Beviser, det maa være en Skjønssag. Afgjørelsen heraf maa ganske sikkert for Enhvers individuelle Bedkommende berde paa det hele Standpunkt, man selv indtager, i Livet. Den, der ikke har eller kan have nogen Forestilling om de Fornødenheder, der fordrer i visse Stillinger, kan maastee saa sit Standpunkt være berettiget til at sige: „Jeg forstaaer aldeles ikke, og jeg kan altsaa ikke indrømme, at der i visse Stillinger kan gives nogen Trang“; men paa den anden Side troer jeg, at det specielt med Hensyn til denne Klasse gifte Embedsmænd paa 750 à 950 Rd. dog vil for Mange være let at indrømme, at Trang dog virkelig er tilstede. Disse Embedsmænds Levforhold ere virkelig ikke rykkede saaledes udover det ganske Almindelige, at jo Enhver, der vil, maa kunne forstaae, at Trangen der virkelig er tilstede. — Jeg skal ikke forsøge paa, i saa Henseende at føre noget bestemt Beviis, saameget mindre som jeg strax i Begyndelsen erklærede, at jeg troer, at et saadant ikke kunde føres, men jeg skal ganske henstille til Enhver især at danne sig en Overbeviisning i saa Henseende. Ved en tidligere Leilighed har jeg erklæret, at det var grundede Klager, som havde foranlediget Regjeringen til at forelægge Lovforslaget i en anden Form end tidligere, og jeg skal ikke gjentage, hvad jeg dengang troer at have sagt bestemt nok, men blot bemærke, at jeg vel seer af Udvalgets Betænkning, at det ærede Fleertal ikke deler den Overbeviisning, hvorimod jeg ikke seer af Betænkningen, at der er anført specielle Grunde, hvorfor denne Overbeviisning ikke deles af det ærede Fleertal. Jeg kan og skal saaledes ikke gaae ind paa denne Meningsforfjællighed; thi jeg kan ikke ville berøve det ærede Fleertal dets Overbeviisning eller

fordre, at det skulde have samme Overbeviisning som jeg, det vilde være en ganske besynderlig Fordring fra min Side; Enhver maa blive ved sin egen Overbeviisning. Jeg kan derfor ikke, ved nærmere at drøfte denne Sag, give Noget, som ligner et Beviis for, at min Overbeviisning er den rette, men derimod skal jeg tillade mig at omtale et Par af de Indvendinger, som ere gjorte. Naar der saaledes er talt om, at mange næringsdrivende Borgere, uagtet de ikke havde høiere Indtægter end de Embedsmænd, som man her foreslaaer at komme tilhjælp, maae bidrage til at udrede den Understøttelse, hvorom der her er Tale, saa veed jeg slet ikke, hvor denne Bemærkning skal ramme; thi der er vel dog Ingen, der for Alvor antager, at den foreslaaede Understøttelse til Embedsmændene skal indbringes ved en Næringskat, eller at specielt de Næringsdrivende skulle udrede en saadan Skat, for at dække det medgaaende Beløb; men selv om det var Tilfældet, saa kan jeg dog ikke indsee, hvad Betydning der skulde tillægges Bemærkningen; thi man maa dog vistnok indrømme, at det paa ingen Måde gaaer an, saaledes uden nogen nærmere Undersøgelse, at sige, at fordi de, og de ikke have det, og det, derfor skulde heller ikke andre Personer have det, og det. Jeg skal ikke gaae nærmere ind herpaa, men blot gjentage, at det er en Wisdfarelse, som jeg dog ikke troer, kan være tilstede, hvis man antager, at det her vilde gaae ud over de Næringsdrivende, eller som man ofte kalder dem, Skatteyderne, hvorved man forstaaer Saadanne, der yde Skat under visse bestemte Former, skøndt disse virkelig mange Gange ikke enten i Virkeligheden mere ere, eller med større Ret kunne betegnes, som „Skatteydere“ end, f. Ex. Oppebørselsbetjenten, der virkelig kan siges at yde Skat. Det maa jo dog vides, at den overveiende Deel af Statsindtægterne indflyder paa en ganske anden Maade, saa at det slet ikke gaaer an at opstille den ene Statsborger som Skatteyder, og den anden som blot fortærende Staten. Hvad saaledes angaaer den overveiende Indtægt for Staten, nemlig de indirecte Skatter, saa er det jo vist, at enhver Forbruger svarer dem. Det er